

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

30. An quando quis profert unico convitia in Deum, asserendo sæpius, Dio ingiusto, Dio ingiusto, &c. teneatur hoc in confessione aperire? Et advertitur, quod in confessione non sint exprimenda, quæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

matur interius: nihilominus quando sunt actus effica-

patet esse unum peccatum velle unico actu voluntatis

Primo, & in Ref. 23. §. 5. Et ideo, paulo post initium, & in Ref. 24. & in Ref. 26. Hæc obiectio in principio & in §. Circa ante & post medium.

RESOL. XXIX.

An, si quis vno continuato sermone in eadem re ter

Et notatur, quod si quis aliquem vno ira impetu ter,

Etiamsque aduertitur, quod si quis sine morali inter-

§. 1. Respondeo affirmatiue, quia in tali casu vnum tantum peccatum committit, etenim

Sup. hoc inf. in Ref. 149. §. vlt. in fine, & in Ref. 150.

2. Notandum est etiam hic obiter, quod si quis sine morali interruptione multa verba blasphemiae in Deum proferat, vnum solum delictum blasphemiae committere.

Sup. hoc notato in §. vlt. post in an. vlt. huius Ref.

* Sup. hoc pro Clerico supra in fine Ref. 21.

Sup. hoc in Ref. 129. & supra in Ref. 25. §. 1. in fine, & superioribus in tr. 5. lege doctrina §. penult. & vlt. Ref. 53. & in to. 5. et. 8 Ref. 11. §. Nō assentio

RESOL. XXX.

An quando quis proferat vnicō actu conuitia in Deum,

Et aduertitur, quod in confessione non sunt exprimenda, que verba contumeliosa fuerint in Deum, vel Sanctos prolata, ex eo quod omnes contumelia sint eiusdem speciei. Ex part. 1. tr. 7. Ref. 51.

§. 1. Respondeo negatiue, quia tunc quot sunt conuitia in Deum, vel Sanctos tot sunt peccata, quando sunt diuersa formaliter: vt si quis diceret Deum iniustum, & Deum non esse omnipotentem; sic enim variantur formaliter conuitia: vel quando, interruptis actibus, dicta conuitia proferuntur: secus

H h 2 autem

Sup. hoc in Ref. præterita. §. vlt. & supra in Ref. 27. §. 1. & superius in tr. §. lege doctrinam §. penult. & vlt. Ref. 53. & in som. §. 11. 8. ex Ref. 11. §. Non assentior.

Suprà in Ref. 18. Quæ hic est etiam supra Ref. 19. & in aliis positis in anno. §. 2. & cum eodem Reginaldo hic citato.

autem in casu nostro; nam talis vnam blasphemiam profert tantum, licet sapius in Deum, vnicò tamen actu, eodem tempore. Et ita docet Zanardus in director. conscient. part. 2. præcept. 1. c. 10.

2. Vnde olim cum multis aliis Theologis excusauit quemdam piscatorem à reiteratione Confessionum, qui sapius conuitia horrenda, non tamen specie diuersa in Deum, si pisces non numeret, actu proferebat.

3. Adde, quòd probabiliter etiam dici potest contra Zanardum, & Sanctarellum tractat. de blasphemia c. 4. dub. 2. num. 5. in confessione non esse exprimentanda, quæ verba contumeliosa fuerint in Deum, vel Sanctos prolata; nam omnes contumelias sunt eiusdem speciei, vt supra probatum est, docet Reginaldus tom. 2. lib. 2. c. 5. n. 102. & alij, & omnes conveniunt in ratione formali, quæ est intentio auferendi alteri honorem: ergo, &c.

RESOL. XXXI.

An quis teneatur confiteri circumstantiam, seu diuersitatem blasphemiarum?

Et an blasphemia in Deum, & Sanctos non differant specie?

Et an, si tales blasphemias procedant ex odio Dei formali, vel contineant heresim, teneatur penitens explicare in confessione qualitatem blasphemias? Ex p. 1. tr. 7. Ref. 50.

Sup. contento in hac Ref. in seq. Ref.

§. 1. Affirmatiuè respondet Filiucius tom. 2. tr. 25. c. 1. n. 26. qui citat Suarez. Idem etiam docet Turrianus in 2. 2. disp. 58. dub. 3. Reginaldus tom. 2. lib. 1. c. 1. n. 201. Sanctarellus tract. de heresi. c. 4. dub. 1. n. 4. Sancius disp. 6. q. 6. Layman in Theolog. mor. lib. 4. tract. 10. c. 6. n. 11. Ledelina in sum. tom. 2. tract. 1. c. 9. conclus. 5. Lopez in instruct. p. 1. cap. 28. Bañez in 2. 2. q. 13. art. 10. Aragonius ibidem, & alij.

Sup. hoc in Ref. seq.

2. Sed ego contrariam sententiam sustinendam esse iudico, quia blasphemias in Deum, & in Sanctos, non differunt specie, vt docet Lazarius tract. de blasphem. q. 3. n. 51. Caietanus in sum. ver. blasphemias. Valentia tom. 3. disp. 1. q. 13. punct. 1. Azorius tom. 1. lib. 9. c. 28. q. 10. & alij; ergo non sunt necessariò in confessione aperiendæ, nisi tales blasphemias procederent ex odio Dei formali, vel continerent heresim: scilicet autem his duobus casibus, in nullo alio tenetur penitens explicare qualitatem blasphemias. Et ita in terminis docet Gyptius tract. de cas. reserv. c. 9. n. 37. Homobonus de cas. reserv. p. 2. c. 1. fol. mihi 236. & Caietanus in 2. 2. q. 13. art. 1. in fine.

Sup. hoc in Ref. seq.

3. Vnde apparet, me olim probabiliter respondisse, contra Sanchez in sum. tom. 1. lib. 2. c. 32. num. 39. & Aragonium in 2. 2. q. 13. art. 1. quemdam Clericum potuisse reticere in Confessione, an eius blasphemias fuerint contra Beatam Virginem, an contra alios Sanctos.

Super hoc ex doctrina eiusdem Ref.

RESOL. XXXII.

An omnes blasphemias sint eiusdem speciei?

Et an, si blasphemias sint hereticales, vel imprecatorie cum odio Dei habeant grauitatem exponendam in confessione? Ex part. 5. tractat. 13. & Misc. 1. Ref. 21.

Sup. omni contento in hac Ref. in præterita. §. per tota.

§. 1. Negatiuam sententiam docet nouissimè Hurtadus de Mendoza in 2. 2. disputat. 91. sect. 12. §. 54. quia blasphemias est peccatum propter contumeliam in Deum; sed contumelias differunt specie: ergo & voluntas de illis. Minor probatur, quia

mala quæ possumus Deo blasphemè adscribere, sunt diuersa specie. Vt enim apud omnes diuersa iniuria est aliquem appellare latronem, ac appellare incestuosum, & sodomiticum, & ebriolum; ita apud Deum, quia ea omnia mala, vt inter homines sunt contumelias distinctæ, propter diuersam peccatorum turpitudinem, sic & cum coniciuntur in Deum. Vnde deducit Hurtadus in confessione explanandas esse hereticales blasphemias præ imprecatoriis; non solum ob oppositionem cum fidei confessione, sed quod intra blasphemias limites est diuersum conuictum, assertio rei turpis, ac imprecatio; & inter hereticales exponendæ sunt species contumeliarum, quæ iactæ sunt in Deum, & inter imprecatorias, quæ grauiora mala significant; item & quæ sunt in Deum simul, & Sanctos, quia habent duas malitias specie distinctas irreligionis, & irreuerentiæ in Sanctos, quia violatur Religio, & Dulia, & inter Sanctos exponenda est circumstantia in Virginem Matrem Dei, quia est contra Hyperdulia, quia hæc virtus aut specie differt à Dulia, aut habet grauitatem exponendam in confessione. Ita Hurtadus, probabiliter quidem,

2. Sed contra sententiam non minus probabilem esse puto, nisi blasphemias sit hereticales, vel imprecatorie cum odio Dei. Vide Faustum de Sacram. penit. lib. 4. q. 137. Cælestinum in Comp. Theol. mor. tract. 1. c. 9. diff. 4. Leonem & Corret. Conf. tom. 1. recol. 1. n. 7. Duallium in 2. 2. D. Th. tract. de fide q. 9. art. 2. in fine, & recognosce omnino me ipsam in 1. part. tract. 7. resol. 50.

RESOL. XXXIII.

An circumstantia Apostasie sit in confessione aperienda, vel sufficiat dicere in heresim lapsus sum?

Et an Apostasia differat specie ab heresi, vel an Apostasia debeat explicare ad quam scitiam transierit? Ex part. 1. tr. 7. Ref. 54.

§. 1. Effe hanc circumstantiam in confessione aperiendam, putat Ledelina in sum. tom. 2. tract. 1. cap. 7. conclus. 3. Aragon. in 2. 2. q. 11. artic. 1. dub. 1. concl. 1. Valentia tom. 3. disp. 1. q. 11. punct. 1. diff. 1. & q. 10. punct. 3. ver. His ita. Suarez de fide, disp. 16. sect. 5. in fine, cum alij. Imò Sanch. in sum. lib. 2. c. 7. n. 17. docet, apostatam debere explicare, ad quam scitiam transierit. Probatur hæc opinio: vel, quia apostasia differt specie ab heresi, vt tenet Suar. loco cit. Lorca in 2. 2. q. 12. art. 1. disp. 50. n. 3. Turrectemata in sum. lib. 4. p. 2. c. 13. Simanchas de cathol. in ff. tit. 7. n. 5. Cans de locis Theol. 1. 2. c. 9. vel quia circumstantia multum aggrauans: ergo, &c.

2. Sed ego puto, apostasiam non differre specie ab heresi, vt docet Bañez in 2. 2. quest. 12. art. 1. Valentia tom. 3. disp. 1. q. 11. punct. 1. & q. 12. punct. 1. Azorius tom. 1. lib. 8. cap. 21. q. 3. Caietanus in 2. 2. q. 10. art. 1. & quest. 11. art. 1. Castus de iust. her. penit. lib. 1. c. 7. Pegna in director. p. 2. q. 49. comm. 74. Sanchez vbi supra, num. 16. Zanardus in direct. Theolog. Lorcam vbi supra, num. 1. Zanardus in direct. Theolog. p. 2. præcept. 1. c. 8. Ledelina vbi supra, idè asserto, circumstantiam apostasie, tanquam aggrauantem, non esse necessariò in confessione aperiendam. Quòd verò apostasia non differat specie ab heresi, probatur; quia apostasia est discessio à tota fide; heresis autem à parte fidei: at magis, vel minus recedere ab eo, quod semel susceptum est, non mutat speciem; ergo apostasia non differat specie ab heresi; & idè apostatis, & Hereticis eadem pœna imponitur: ergo, &c. Deinde, cum apostata sit, qui omninò fidem desertit, si non esset hereticus, sequeretur multiplicando heresim